

SYSTEMTEXTEN

AV

MATHIAS
ALEXANDERSSON

*Vi veta att vi äro av Gud,
och att hela världen är i den ondes våld.*

1 Johannesbrevet 5:19

1969 kryper min syster ut över staden Örebro. Änglarna jublar. En livslång tjänare är född, men hon vet inte om det än.

Samma år utkom vad som skulle bli den moderna satanismens grundverk, *Den sataniska bibeln*. Dess upphovsman, Anton Szandor LaVey, var i full färd med att sprida dess lovsång i samband med att min syster tog sina första stapplande steg.

Den onda visan spred sig världen över. Vem var den tillägnad? Inom LaVeys sataniska kyrka tillskrevs den dyrkade ständigt nya namn. Art, kön, etnicitet och nationalitet varierade: en skandinavisk son (Midgård); en etruskisk gudinna från helvetet (Mania); en hebreisk elefant (Behemot); en ryttare uppå en svart häst och prins över Afrika (Cimeries); en egyptisk njutningsgud representerad av katten (Bast).

Min syster känner ännu inte till dem.

Pingströrelsen tog form efter att en lärare i en amerikansk bibelskola bevittnat en av sina elevers tungotal. Väckelsen anlände till Sverige 1907, men det skulle dröja omkring 70 år innan den nådde fram till min syster.

Jag säger omkring därför att det exakta året för hennes frälsning undflyr mig. Det enda jag vet säkert är att det skedde under lågstadiet, någon gång mellan 1976 och 1978.

Min syster gick inte i en religiös friskola. Om en sådan funnits skulle hon inte fått gå där. Hon gick i en vanlig klass. En förmodligen lika ordinär lågstadielärlarinna ledde henne in i kyrkan, en tilltalande gemenskap för en flicka i sina formativa år, mitt i en omtumlande uppväxt. Vars mamma bar på en otro formad av oheliga relationer, bedrävelse och kommunism. Vars pappa befann sig på 25 mils avstånd. Vars styvpappa hade kommit och gått och följts av en annan (min pappa), som förvisso hade accepterat giftermål men inte ett kyrkligt. Vars radhus nu var belamrat med taggiga växter och väsande djur som kunde överleva länge utan vatten.

Pingstkyrkan var något annat.

Prästen håller varsamt om hennes panna. Sänker ned hennes huvud i det välsignade vattnet.

Läran om andedopet är en hörnpelare i karismatisk kristendom. En jämn, len yta.

Hon stiger åter upp ur vattnet, ur en omständighet som kunde fått henne att drunkna, som född på nytt. Som inte längre vad hon en gång var.

*

En central lärosats inom pingströrelsen gäller arvsynden. Församlingens medlemmar är akut medvetna om att de är syndare från födseln, utsatta för omvärldens lockelser och plågade av inre begär. Det är kyrkans uppgift att med Guds nåd skänka ordning åt livet och tämja deras lustar. Att inge själslig resning, rena deras kroppar.

*

När jag var liten kände jag inte till kyrkans inflytande över min syster. Jag knackade på hennes dörr, talade med undulaterna i hennes rum. Stod upp på köksbordet när det var dags för aftonte i det dova ljuset. Hon bad mig snällt att sätta mig ned, sade det på engelska: sit down please. Vi byggde en snögubbe. Inte ett knyst om det som hände i himlen.

Jag förstod det först senare, som femåring. Nyss fyllda 21 gifte hon sig med en annan pingstvän. Hon flyttade ut ur sitt rum, lämnade synden i föräldrahemmet bakom sig. Lät den ligga jämte ett barn och en katt.

Djur och barn lovprisas i *Den sataniska bibeln*. De antas stå i en obruten förbindelse med sin egen natur och ses som uttryck för ren instinkt och behovstillfredsställelse. LaVey kontrasterar dem mot den vuxna människan som, tack vare det moderna samhälle hon låtit inrätta, är avskärmd från naturen.

Att människan ända sedan kristendomens födelse förnekat att hon är en del av naturen tolkar LaVey som tecken på ett alienerat förhållande till livet självt. Den historiska och själsliga utvecklingen i väst kräver ett korrektur i form av en satanism som återför människan till naturens rike och lovprisar barn och andra djur vars förhållande till världen grundar sig något annat än kristen moral. Det sjunde sataniska påbudet lyder följaktligen: ”Satan representerar människan som ett djur, som genom sin själsliga utveckling utvecklats till det värsta djuret av dem alla!”

Efter att min syster flyttat ut kom mitt liv att kretsa kring det inträffade. Jag kunde inte sluta tänka på vad som låg bakom, på frälsningen, det allra heligaste som inom sig bar på fröet till ett uppbrott. Jag var ovillig att förlika mig med en verklighet i vilken min syster varken räknades som barn eller som ett av djuren i min hage.

I och med bröllopet hade hon och hennes man ingått i en själslig förening. De var gifta och i samma mening frånskilda sina ursprungliga, naturgivna omständigheter. De lättade från marken, frånsade sig sina familjenamn och gav denna förening en egen titel: Hörnell.

*

När jag själv fyllde 21 läste jag sociologi på universitetet. Studierna övertygade mig om att min egen frälsning gläntade på dörren. Jag hade fastnat för en uråldrig fråga, nära förbunden med min barndom, men som de flesta av mina sociologiska gelikar lämnat bakom sig. Frågan gällde människan och hennes natur, vad som binder samman det som kom före med det som kommit efter. Jag tänkte på uppbrottet från min syster och att det nu var jag som stod på tur för att lämna hemmet och satsa allt på ett kort. Jag flyttade till Lund och ägnade fem år av mitt liv åt att formulera meningar med orden ”den sociala människosynens antropologiska betingelser”.

Det som först lockat mig till sociologin var dess förbehållslöst kritiska inställning till allt och alla. Icke desto mindre upptäckte jag att somliga trosuppfattningar var fridlysta. Mina reflektioner kring människans natur kom på kollisionkurs med föreställningen (populär bland sociologer) att människan är en social konstruktion som träder in i världen likt ett oskrivet blad, och inte som ett

djur. Jag konfronterades med sociologer som – i likhet med kristna teologer före dem – upphöjde människan ovan naturen, som fick henne att lättas från marken precis som jag i barndomen sett min syster göra.

Det som länge sett ut att bli min frälsning slutade i ett haveri. Jag gick upp med min uppsats och såg den bli heligt slaktad. Vid det här laget var mina akademiska strävanden tätt sammanvävda med det privata. Haveriet medförde därför slutet på ett fyra år långt förhållande och sju månader av juridisk och själslig hemlöshet. Men under åren som följde återupptog jag den tröstlösa frågeställningen.

Jag fantiserade om en framtida försoning, upprepade frågan om människan och naturen igen och igen; sökte genom mina arbeten efter ett bevis på den sekulära världens erkännande av mina andliga förmågor. Jag strävade efter att sälja min själ på universitetets marknadsplats, men insåg till slut att jag inte hade någon. Tesen i de arbeten jag salufört behandlade ironiskt nog just denna själlöshet: möjligheten att vi är djur och inget mer.

★

Ett djur och inget mer. Ingen räddande ängel så långt ögat kan nå.

Ett annat liv tog vid.

I *Den sataniska bibeln* beskrivs frånvaron av änglar

som förbunden med en särskild möjlighet eller vitalitet: ”Självbedrägeriets ängel bor i de ’rättfärdigas’ själar – Den eviga lågan i kraft genom glädje bor i Satanismens kött!”

★

Går in på en kristen bekants Youtubesida. Sätter på musiken och GAPSKRATTAR.

★

För all del – somliga må vara frånskilda naturen. Se på min syster! Se henne framträda, långsamt anta skepnaden av en själ och lämna från jorden. I hennes öron låter musiken änglalik. Hennes familj är på väg mot helvetet, men hon hör inte kakafonin, vet inget om någon gudsförgäten apa.

Jag står med fötterna djupt försjunkna i gytty och försöker nå henne, försöker skriva underjordiskt men ser bara syner. Min syster tittar på mig. Inte knyst under alla dessa år. Jag fyller i tystnaden tusenfaldigt. Färdas i tiden. Rekonstruerar den troliga händelsekedjan, som börjar med två alkoholiserade föräldrar och följs av att en av dem får vårdnaden om barnet. Som slutar med irrfärder, helvetiska utlandsresor, dagar upplösta av gifter som bara är behagliga för en åt gången, bara för en och därför ingen annan. Allra minst henne. Vad måste hon ha känt när någon just då

berättade om ett annat liv. Långt bort och samtidigt nära. Församlingen finns på Nygatan. Det tar 17 minuter att cykla dit från Porla gränd.

Min syster cyklar och tiger. Jag söker hennes bevel-segrunder för att formulera dem i hennes ställe. Om inte för avståndet oss emellan skulle den här texten riskera att bli våldsamt personlig; våldsam rätt och slätt om inte för att tyngdlagen blivit allt svagare ju längre upp i atmosfären hon färdats. Hon måste sluta sväva nu för att kunna få tyst på mig. Men hon faller inte. Har änglar vid sin sida.

Det vore lätt att känna skuld, grämas över smaklösheten i mitt ärende. Det spelar ingen roll. Fastän jag är utblottad når skammen inte in bakom gyttnan.

Jag har något på tungspetsen. Är det någon som vet vad det är så är det hon.

*

Lund, sommaren 2016. Somliga nätter är konstaterat tropiska.

Vadslår om pengar på fotbollsmatcher med 20-åriga socialisttjejer. Indragen i spel och dobbel under tunga varma moln. Slår upp ett fönster och släpper in ohyran. Släpper ut en ond visa till min syster. Hör ljudet irra bort sig i trädchronorna.

Stannar uppe tills att jag ser att det börjar ljusna. Begraver huvudet i lager av mörka tyger.

I pingstförsamlingen 50 mil norrut är det stilla. Tungotalen har tystnat. Ingen hör talas om ondska i min systers hemtrakter. I en kandidatuppsats i religionsvetenskap ("Var i helvetet tog satan vägen?") påpekar Adam Chauca att pingstkyrkan slutat hörsamma helvetet och satansgestalten i sin predikan. Han tillägger dock att tankegodset trots detta lever kvar; att det förblir ständigt närvarande i församlingsmedlemmarnas sinnevärld.

Tanken på det onda som en stum kunskap, i formen av ett eko. En varning från förr. Outtalad.

Passa er, för snart kommer jag.

Om det är någon som vet vad jag menar så är det ni. Ni hade kunnat få mig precis som en gång min syster, men jag ligger redan och sover. Nås inte av sändebud med era viskningar, förblir lika ovetande om synden som de frälsta är om tunga nätters tillfredställelse. Lika uppfylld och tom, implicerad i det samförstånd vi inte kan dela.

‡

Inget händer. Jag får en blomma av min syster på min 30-årsdag.

Jag förtjänar något värre.

Förmår mig inte att möta tro med annat än otro. Vill begrava mig i ett nystan av lögner när jag märker att Hörnell fått höra sanningen, bekänna något djupt skamligt när helst min syster tindrar inför den allsmåktiga.

Inget händer.

Den ackumulerade tillfredställelsen av att i 25 år ha fantiserat om slutet på hennes gudsfruktan.

Inget händer.

Hon flyttar tillbaka till föräldrahemmet hon lämnade när hon var 20. River upp golvplanken, tvättar bort varenda vinfläck. Det måste varit en spektakulär exorcism. De var överallt. Hon *måste* ha hört visan i vinden. Alla djur och merparten av människorna från den tiden är döda.

Inget händer.

Om det är någon som borde veta vad jag menar med satan så är det hon.

Inget händer.

Ännu en varm natt kommer och går.

Det är knäpptyst i församlingen.